

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ ἐν Αγίοις Πατρὸς ἡμῶν Παύλου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ίστῳ μεν Στίχους σ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ὕχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Παῦλος ὁ θεσπέσιος, σὲ μιμητὴν προχειρίζεται, ὁμονύμως καλούμενον, καὶ τρόποις κοσμούμενον, τοὶς αὐτοῦ Παμμάκαρ, καὶ θεοσεβεία, καὶ τῇ ἀνδρείᾳ τῆς ψυχῆς, καὶ καρτερίᾳ τῶν περιστάσεων, καὶ ζήλῳ πυρακτούμενον, Ὁρθοδοξίας ὑπέρμαχε, ὃ καὶ νὺν συνδεδόξασαι, οὐρανίοις σκηνώμασιν.

Ἄρειον τὸν ἄθεον, καὶ δυσσεβὴ Μακεδόνιον, ταὶς στερραῖς τῶν δογμάτων σου, νευραῖς ἀπηγχονιδιδασας, τῷ ὄρθῳ δὲ λόγῳ, τῆς σκαλίας, τῶν Ὁρθοδόξων τὴν πληθύν, Ἱερομύστα μάκαρ ἐστήριξας, διό σου τὴν ὑπέρλαμπρον, ὁμολογίαν δεξάμενος, βασιλείας ἀνέδειξε, κοινωνὸν ὁ Φιλάνθρωπος.

Δρόμον ἐκτελέσαντα, σὲ καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντα, ιεράρχα μακάριε, Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τῷ λαμπρῷ στεφάνῳ, τῆς δικαιοσύνης, καὶ κατελάμπρυνε τὴν σήν, ὁμολογίαν ἀξιοθάμαστε, διὸ τὴν ἐπουράνιον, κιληρονομίαν δεξάμενος, τὸν Σωτήρα δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Παῦλε παμμακάριστε, ὁμολογίας ἐπώνυμε, τῶν θερμῶς εὐφημούντων σε, προστάτης γενόμενος, ἐκ παντὸς κινδύνου, πάσης ἀμαρτίας καὶ καταιγίδος τῶν παθῶν, καὶ τυραννίδος Πάτερ διάσωσον, ὡς Μάρτυς γὰρ ἀήτητος, καὶ Ἱεράρχης εὐπρόσδεκτος, παρρησίαν σὺ κέκτησαι, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Δόξα... Ὅχος α' Γερμανοῦ

Ἀρχιερατικὴν στολὴν ἐνδυσάμενος, Ὅσιε Πάτερ, τὸν ὄμώνυμον Παῦλον ἐζήλωσας, διωγμοὺς ὑπομεῖνας καὶ περιστάσεις, καὶ ἐν τοῖς σοὶς οἰκείοις πόνοις, τὰ βλάσφημα δόγματα Ἄρειον κατέβαλες, παθῶν γὰρ ὑπὲρ τῆς ἀνάρχου, καὶ ὁμοουσίου Τριάδος, τὸν δυσσεβὴ καὶ πνευματομάχον καθεῖλες Μακεδόνιον, καὶ τὴν ὄρθοδοξὸν πᾶσι τρανώσας πίστιν, τοὶς ἀϋλοὶς συναυλίζῃ Ἀγγέλοις, μεθ' ὃν καὶ νὺν ἱκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον αὐτόμελον

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταιὰ προστασία, ἄχραντε Παρθένε, σῶσον ἡμᾶς, τους εἰς σὲ καταφεύγοντας, ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεόν, Θεοτοκε ἀνεθέμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον ὅμοιον

Ὑπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱός σου παθεῖν ἡνέσχετο, ἵνα τῷ τούτου πάθει, τὴν ἀπάθειαν πᾶσι, παράσχῃ Θεοτόκε, ὅθεν αὐτόν, καθικέτευε πάντοτε, παθῶν παντοίων με ῥύσασθαι, καὶ ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος Πανύμνητε.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωβρίου.

Δόξα... Ὅχος β' Βυζαντίου

Ἀσκήσεως τὸ πέλαγος διαπλέων, τῆς ἐγκρατείας αὔρα, τὸ τῶν παθῶν κλυδώνιον ἔξέφυγες Ὅσιε, ὅθεν τὴν ὄμωνυμία φερωνυμήσας τοῦ θείου Παύλου, διωγμοὺς ὑπήνεγκας καὶ περιστάσεις, κακουχούμενος ἐν ταῖς τῶν αἱρετιζοντων γλωσσαλγίαις, Διὸ Ἄρειον κατέβαλες τὰ δόγματα, καὶ Νεστορίου τὰς αἱρέσεις τρεψάμενος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ὥφθης ζηλωτής, Αὐτὸν ἱκέτευε, Ἱεράρχα μακάριε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

὾τε, ἐκ τοῦ ξύλου σὲ

ὦσπερ, ἐν λιμένι προσδραμῶν, ὑπὸ τὴν ἀγίαν σου σκέπην, Παρθενομῆτορ ἀγνή, δέομαι σπλαγχνίσθητι,

μὴ ἀπορρίψης με, ἀλλὰ ρύσαι τὸν δούλον σου, τῆς νὺν ἐπελθούσης, θλίψεως ὡς ἔχουσα, τὸ συμπαθὲς φυσικόν, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, πάντοτε πρεσβεύουσα σῶζε, πάσης περιστάσεως τους δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν, ἡ τεκοῦσα τῆς ζωῆς, τὸν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ σοῦ ἐκβλαστήσαντα, ἔνδικον ὡς ἔώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα ὠλόλυζες, καὶ ἔκραζες, Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἡ μέθη ἀρθῆ, πᾶσα τῶν παθῶν Εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκύίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Ἀπολυτίκιον Ὕχος γ' Αὐτόμελον

Θείας πίστεως ὄμολογία, ἄλλον Παύλον σε τὴν Ἑκκλησία, ζηλωτὴν ἐν ἰερεύσιν ἀνέδειξε, Συνεκβοῦ σοὶ καὶ Ἀβελ πρὸς Κύριον, καὶ Ζαχαρίου τὸ αἷμα τὸ δίκαιον, Πάτερ Ὁσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, ἀναγινώσκομεν τοὺς Κανόνας τῆς Ὀκτωήχου, εἴτα τοῦ Ἅγιου τοῦτον, οὐδὲ Ἀκροστιχίς.

Τὸν μυσταγωγὸν Παῦλον ὑμνῶ προφρόνως.

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδὴ α' Ὕχος δ'

«Ἄνοιξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τὴν Βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα».

Τῆς πίστεως ἔρεισμα, τῆς Ἑκκλησίας διδάσκαλον, καὶ στῦλον ἀκράνδαντον ὄμολογίας σε, καὶ πολύφωτον, τῆς χάριτος φωστήρα, καὶ στόμα πυρίτνοον, Παῦλε κηρύττομεν.

Ο Παῦλος ὁ μέγιστος, τῆς οἰκουμένης ὁ ἥλιος, Τρισμάκαρ προβάλλεται, σὲ Παῦλον δεύτερον, ὡς πὺρ φλέγοντα, εὐτόνως τὰς αἱρέσεις, καὶ πέλεκυν κόπτοντα, τὴν ἀθεότητητα.

Νομίμως ἡγώνισαι, προκινδυνεύων θεσπέσιε, τοῦ θείου κηρύγματος, ὡς Ἱεράρχης πιστός, καὶ κατέπνιξας, νευραῖς τῶν σῶν δογμάτων, ὡς θήρα τὸν Ἀρειον, τὸν ματαιόφρονα.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, δεῦτε ὑμνήσωμεν ἄπαντες, τὴν μόνην κοσμήσασαν, τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν κυήσασαν, Θεὸν σεσαρκωμένον, Παρθένον τε μείνασαν, ἀδιαλόβητον.

Ωδὴ γ'

«Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζώσα καὶ ἄφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Υἱοθετητὶς χάριτι θεία, τὸν φύσει Υἱὸν Μονογενή, εἰς κτίσιν οὐ κατήγαγες, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, Παῦλε τοὶς Παύλου δόγμασι, τοῦ θεοφόρου ἐπόμενος.

Στόματι καὶ γλώσσῃ καὶ καρδίᾳ, σοφίαν καὶ δύναμιν Θεοῦ, καὶ Λόγον ἐνυπόστατον, σὺ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας, Παῦλε θεόφρον Ὁσιε, τὸν δυσμενῆ φαυλίσας Ἀρειον.

Τῆς ὑπερουσίου ἔξουσίας, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Θεοῦ, δι' οὗ θεοποιούμεθα, κρίσει δικαία Πάνσοφε, φύσει Θεὸν ἐδίδαξας, καὶ παντούργὸν καὶ παντοδύναμον.

Θεοτοκίον

Ανάρχου Γεννήτορος ὁ Λόγος, ὁ πάσης ἀνώτερος ἀρχῆς, ἀρχὴν νὺν σωματούμενος, ἐκ σοῦ Ἀγνὶ¹ ἐδέξατο, καὶ ὑπὸ χρόνον γέγονεν, ὁ χρόνων πάντων ὑπέρτερος.

Κάθισμα „Ηχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Ως τοῦ σκεύους ὑπάρχων τῆς ἐκλογῆς, καὶ ὁμώνυμος Πάτερ καὶ μιμητής, κινδύνους ὑπέμεινας, καὶ διωγμοὺς ὑπὲρ πίστεως, καὶ ὡς αὐτὸς τὴν Ρώμην, κατέλαβες Ὅσιε, πανταχοῦ κηρύσσων, Τριάδος τὸ ὅμοτιμον, ὅθεν καὶ τὸν δρόμον, ἐν Ἀρμενίᾳ τελέσας, ἀξίως ἀπείληφας, ἐκ Κυρίου τὸν στέφανον, καταισχύνας τὸν Ἀρειον, Πρέσβειε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοὶς ἔορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... „Ηχος γ' Θείας πίστεως

Δόγμα ἔνθεον ἐπικρατύνας, ρῆμα ἀθεον ἔξιστρακίσας, Παῦλε θεόφρον κατήσχυνας Ἀρειον, τῷ γὰρ Πατρὶ τὸν Υἱὸν ὁμοούσιον, ἀνακηρύξας πιστοὺς ἐβεβαίωσας, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ίκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως οὐκ ἔχωρίσθη, σάρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρί σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος, Αὐτὸν ἐκτενῶς ίκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος Ἄμνας τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἔξι αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν, Οἶμοι! Τέκνον μου, πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

·Ωδὴ δ'

«Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Αββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε, Δόξα τὴ δυνάμει σου Κύριε».

Γέρας πολυτίμητον σὴ κορυφή, τῆς ὁμολογίας τὸν στέφανον, ὡς νικηφόρω, ζωηφόρω δεξιά, ὁ πλαστουργὸς ἐπέθηκε, Παῦλε θεοφάντορ μακάριε.

΄ῶσπερ προηγώνισαι τῶν εὐσεβῶν, Πάνσοφε δογμάτων ἀπείληφας, τὰς ἀντιδόσεις, νὺν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, τετυχηκῶς Μακάριε, Παῦλε θεοφάντορ θεσπέσιε.

Γὴν τὴν ἐπουράνιον χοροβατεῖν, ἦν πόδες πραέων χορεύουσι, κατηξιώθης, ὡς λαμπρὸς ἀγωνιστής, τῆς ἀληθείας πάντιμε, Παῦλε γεγονως καὶ ὑπέρμαχος.

Θεοτοκίον

΄Ο μοουσιότητι τὴ τοῦ Πατρός, Σῶτερ ὡς Υἱὸς καθορώμενος, ἐκ τῆς Παρθένου, ὁμοούσιος ἡμῶν, σωματωθεῖς γεγέννησαι, σῶσαι βουληθεὶς τὸ ἀνθρώπινον.

·Ωδὴ ε'

«Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τὴ θεία δόξῃ σου, σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοὶς ὑμνούσι σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα».

Νομὴν τῆς αἵρεσεως, καὶ σηπεδόνα ἔστησας, βαλῶν δραστικώτατον θεόφρον, φάρμακον Πάτερ ὁμολογίαν τὴν σήν, καὶ τῶν σῶν δογμάτων τὸ λαμπρόν, νοῦ τε καθαρότητα, καὶ τὸν ζῆλον τὸν ἔνθεον.

Πλουσίως ἐκκέχυται, ἡ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, χάρις σοῦ τοὶς χείλεσι Παμμάκαρ, πρόμαχον ὄντως ὁρθοδοξίας στερρόν, εὐρούσα σε καὶ προασπιστήν, ὅθεν κατεφώτισας, Ὁρθοδόξων συστήματα.

Ἀρείου τὸ ἀθεον, Μακεδονίου βλάσφημον, Παῦλε θεοπνεύστων σου δογμάτων, καὶ διδαγμάτων ἐκσφενδονίσας πλοκαίς, Δαυὶδ ὡς ἀλλόφυλον τὸ πρίν, τούτους ἀπηγγόνισας, καὶ στερρῶς κατεδίκασας.

Θεοτοκίον

΄Υπάρχων αἰώνιος, νὺν ὑπὸ χρόνου γέγονε, σάρκα προσλαβόμενος Παρθένε, ἔμψυχον ἔννουν, Λόγος ὁ

ἄναρχος, ἐκ σου ἀπειρόγαμε Άγνι, πᾶσι τοῖς ύμνούσι σε, τήν εἰρήνην δωρούμενος.

Ωδὴ ζ'

«Ἡλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με καταιγίς, πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωήν μου Πολυέλεε».

Λαλήσας εἰς ὅψις βλασφημίαν, καὶ τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον, τοῦ Θεοῦ ὁ Ἀρειος εἰς κτίσιν, καταγαγὼν ὑπὸ σου ὁ δεῖλαιος, θεοφόρε κατακέκριται.

Ο ἄνους καὶ ἄθεος καὶ ἄφρων, ὁ ἀθετήσας Πάτερ, Μακεδόνιος τὸ θεῖον Πνεῦμα, διὰ τῆς σῆς καρτερὰς ἐνστάσεως, θεοφάντορ καταβέβληται.

Νεκροῦται συρόμενος ὡς ὄφις, τοὶς ζωτικοὶς σου λόγοις, προσβαλῶν αἱρέσεων τὸ στῖφος, Ἀρχιερεῦ, τοῦ Θεοῦ πανόλβιε, θεορῆμον Ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Ὑμνοῦμεν Παρθένη Θεομῆτορ, τὸν ὑπὲρ φύσιν τόκον, καὶ τὴν σὴν ἀμόλυντον ἀγνείαν, καὶ γὰρ ἐν σοί, θαυμαστῶς συνέδραμε, παρθενία, τόκος ἄφθορος.

Κοντάκιον

Ὕχος β' Τὰ ἄνω ζητῶν

Ἀστράψας ἐν γῇ, ὡς ἀστρον οὐρανόφωτον, τὴν καθολικὴν φωτίζεις Ἐκκλησίαν νύν, ὑπὲρ ἡς καὶ ἥθλησας, τὴν ψυχήν σου Παῦλε προθέμενος, καὶ ὡς Ζαχαρίου καὶ Ἀβελ τρανῶς, βοᾷ σου τὸ αἷμα πρὸς Κύριον.

Ο Οἶκος

Ο μολογίας στῦλος ὑπάρχεις, καὶ ὁμώνυμος Παύλου τοῦ φωστῆρος τῆς γῆς, ὁμότροπός τε καὶ σύναθλος, τὰ στύγματα τοῦ Ἰησοῦ βαστάζων ἐν τῷ σώματι, Παῦλε ιερομύστα, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐντρυφῶν, καὶ καυχώμενος πάντοτε, ἐνώπιον βασιλέων κακοδόξων ὕφθης ἰστάμενος, καὶ μὴ πτοούμενος, μᾶλλον δὲ δυναμούμενος, ὅθεν τρανώτερον βοᾷ σου τὸ αἷμα πρὸς Κύριον.

Συναξάριον

Τὴς τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Αγίοις Πατρὸς ἡμῶν Παύλου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὄμολογητοῦ.

Στίχοι

- Τὴν εἰς φάρυγγα Παῦλος αὐχῶν ἀγχόνην,
- Λύει φάρυγξι ρευμάτων τὴν ἀγχόνην.
- Οὖνεκα ώμολόγει Παῦλος Θεόν, ἀγχεται ἔκτη.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας κατενεχθείσης κόνεως, ἐπὶ Λέοντος τοῦ Μεγάλου.

Στίχοι

- Φλέγειν ἀπειλεῖς, ἀλλὰ πάλιν οὗ φλέγεις,
- Ὁργὴ κεράσας μακροθυμίαν Λόγε.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκᾶ.

Στίχοι

- Ἀρεστά, Λουκᾶ, τῷ Θεῷ πράξας Λόγῳ.
- Τῆς εὐαρέστων ἐκθανων μοίρας γίνη.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Παῦλος, ὁ διὰ Χριστὸν Σαλός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ὑποκριθεὶς ὁ Παῦλος ἐν γῇ μωρίαν,
- Χορῶ θανων σύνεστι τῶν θεοφρόνων.

Μνήμη τῶν Ὀσίων πατέρων ἡμῶν Ἀβραὰμ τοῦ ἐν Χοτίνῃ, καὶ Λουκᾶ τοῦ ἐν τῷ σπηλαίῳ Τρώσσων.

Ταὶς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Αμήν.

Ωδὴ ζ

«Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴν κτισεῖ οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον, Ὅπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ».

Μεταβέβηκας θεόφρον πρὸς οὐράνια, Παῦλε σκηνώματα, καὶ προσπελάσας Θεῷ, μεθέξει Θεούμενος, ἔνθεος γέγονας, ψάλλων Ὅσιε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητὸς εἰ».

Νουθετούμενοι σοὶς λόγοις διδασκόμεθα, Παῦλε πανεύφημε, ὡς ἐν ἡλίοις τρισίν, ἀμέριστον ἄτμητον, σέβειν θεότητα, ἥ καὶ ψάλλομεν, Ὅ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητὸς εἰ».

‘Ως πανίερος ἥ θεία καὶ θεάρεστος, ὁμοιογία σου, ὡς γὰρ χρυσὸς καθαρθείς, Θεῷ προσενήνεξαι, θῦμα εὐπρόσδεκτον, ἀγαλλόμενος, τὴν ἐκμιμήσει Ὅσιε, τῶν παθῶν τῶν Σωτῆρος.

Θεοτοκίον

Πᾶσι πρόξενος ἀνθρώποις ἐναπέφηνας, θείας λυτρώσεως, τὸν Λυτρωτὴν τοῦ παντός, τεκοῦσα Πανάμωμε, ὃ πάντες ψάλλομεν, Ὅπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ».

Ωδὴ η'

«Παίδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγέρει ψάλλουσαν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

‘Ρέουσι πηγαὶ τῶν σῶν δογμάτων, καὶ πᾶσαν τὴν Ἔκκλησίαν καταρδεύουσι, σῶ δὲ Πάτερ αἴματι, πάντας καθηγίασας, τοὺς ὄρθιοδόξω πίστει σοί, ἀκολουθήσαντας, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντας, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

‘Ορμω γαληνῷ σὺ προσωριμίσθης, τοῦ βίου τὰς τρικυμίας ἀπωσάμενος, εἶχες γὰρ ἰθύνοντα, πᾶσαν τὴν πορείαν σου, τὸν κυβερνήτην Κύριον, Παῦλε πανόλβιε, τὸν νεύματι τὰ πάντα ποιοῦντα, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικὸν

Φῶς τὸ τριλαμπὲς τῆς ὑπερθέου, Τριάδος ἐν σοὶ σκηνώσαν φῶς σὲ δεύτερον, ἔδειξε φωτίζοντα, δῆμον μὲν ὄρθιόδοξον, αἵρετικὴν δὲ φάλαγγα, Πάτερ ἀμβλύνοντα, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

‘Ρήσεις Προφητῶν ἀκολουθοῦντες, Παρθένε σὲ Θεοτόκον καταγγέλλομεν, τέτοκας παιδίον γάρ, πάντων ἀρχαιότερον, Ἐμμανουὴλ καλούμενον, ὃ καὶ κραυγάζομεν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδὴ θ'

«Ἄπας γηγενής, σκιρτάτῳ τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, ἀϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, θεοτόκε ἀγνὴ ἀειπάρθενε».

‘Όλον ἐμαυτόν, προσάγω θεσπέσιε, τὴν θεία σκέπη σου, ὡς Ἱερομάρτυς δέ, τὴν ἐξουσίαν λύειν τὰ πταίσματα, παρὰ Χριστοῦ δεξάμενος, ἐμῶν σφαλμάτων σειράς, διαρρήξας, σώσον με πρεσβείας σου, καὶ τῷ θείῳ φωτὶ καταλάμπρυνον.

Νέος πεφηνῶς, τῷ ζήλῳ πυρούμενος Παῦλος πανάριστε, τῶν ἐν Παραδείσῳ νύν, ἀρρήτων λόγων Πάτερ ἀκήκοας, ὡς κοινωνὸς τῶν τρόπων γάρ, τῆς ἀναρρήσεως, συμμετέσχες, στέφανον δεξάμενος, βασιλείας Χριστοῦ εὐπρεπέστατον.

‘Ως τὶς ἀριστεύς, ἐφάνης κατήγορος, πάσης αἱρέσεως, τῆς ὄρθιοδοξίας δέ, Ἱερομάρτυς θεῖος συνήγορος, μαρμαρυγαῖς τῆς χάριτος, ἡγλαΐσμένος σαφῶς, καὶ τὴ αἴγλη, Παῦλε παναοίδιμε, τῆς ἀκτίστου Τριάδος

λαμπόμενος.

Θεοτοκίον

Σάρκα τὴν ἐκ σοῦ, ὁ Λόγος Πανάμωμε περιεβάλετο, σεσωματωμένος δέ, συνανεστράφη κόσμῳ ώς εὗσπλαγχνος, μεμενηκῶς οὐκ ἔλαττον, ώς πρὶν ἀσώματος, καὶ τὸν πάλαι, πάντας τυραννήσαντα, θεῖκὴ δυναστεία Κατέβαλεν.

Ἐξαποστειλάριον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τὸν Παῦλον ἐκμιμούμενος, τὸν κήρυκα τῆς πίστεως, τῆς ἀνωτάτης σοφίας, τὰ δόγματα κατασπείρας, πάσας αἱρέσεις ἥμβλυνας, Τιεραρχῶν ἀγλάΐσμα, Παῦλε Μακαριώτατε, διὸ καὶ στῦλος ἐφάνης, ὁρθοδοξίας θεόφρον.

Θεοτοκίον

Θεὸν σαρκὶ ὃν ἔτεκες, Μαρία Θεονύμφευτε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει, τῶν σὲ ὑμνούντων ἐκ πόθου, καὶ σὴν εἰκόνα Τιμώντων, καὶ τοῦ Υἱοῦ σου Πάναγνε, κολάσεως λυτρώσασθαι, καὶ ἀναγκῶν αἰωνίων, τοὺς σοὶ θερμῶς ἐγκειμένους.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα... Ὁχος βαρὺς Ἄνατολίου

Ἐνέκυψας εἰς τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος, ώς ἐπὶ γῆς ἀσάρκως βιώσας, κακεῖθεν ἀντλήσας τὸν πλοῦτον τῆς θείας γνώσεως, ὁρθοδοξίαν ἀνθρώποις ἐπήγασας, διδασκαλίας σου, Ὅσιε Πάτερ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Οὐκέτι κωλυόμεθα

Τεκοῦσα τὸν Δεσπότην μου κατὰ σάρκα, ἐξουσίας με, καὶ δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου λύτρωσαι Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τῷ ξύλῳ προσπαγέντα σὲ ἐκουσίως, ώς ἐώρακεν ἡ Πανάμωμος, θρηνωδοῦσα ὕμνει τὸ κράτος σου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.